

קוֹנְטֵרַס

שְׁלוֹם בֵּינֵינוּ

יְרֻכָּה לְדַבֵּר מִמַּעַלַת מִדַּת הַשְּׁלוֹם בֵּין אָדָם לְחֵבֵרוֹ
וּבֵין אָדָם לְמָקוֹם בְּרוּךְ הוּא, וְאִיךָ שְׂאִין לָךְ מִדָּה
טוֹבָה יוֹתֵר מִהַשְּׁלוֹם וְהַאֲהָבָה, וְהַקְּלָפוֹת וְהַסְּטָרָא
אַחֲרָא מְאֹד מִפְּחָדִים שִׁשְׂרָה הַשְּׁלוֹם בֵּינֵינוּ.

בְּנוֵי וּמְיֻסָּד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בוֹצִינָא קִדִּישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵנוּ

רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגְּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִים לִיה

רַבֵּי נֶתָן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמְשַׁלֵּב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאֲמָרֵי

חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֹהַר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב

עֵיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר : אִם אָדָם הָיָה יוֹדֵעַ מָה
זֶה שְׁלוֹם, שֶׁהוּא יִתְאַחַד עִם כָּלֵל נַשְׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה הוּא מוֹרִיד אֶת
הַשְּׂכִינָה בְּזֶה הָעוֹלָם, תָּמִיד הָיָה אוֹהֵב
שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם, וְלֹא הָיָה עוֹזֵב אֶת
הָאוֹיֵב שְׁלוֹ, עַד שֶׁהָיָה מִשְׁלִים אֹתוֹ, אֲבָל
בְּשְׁלוֹם צָרִיכִים שְׁנַיִם, וְהַצָּרָה הַגְּדוֹלָה
בְּיוֹתֵר, כְּשֶׁהַזּוֹלָת אֵינּוּ רוֹצֵה שְׁלוֹם. וְלִכֵּן
אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁעוֹשֶׂה שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם, כִּי
עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מְקַרֵּב אֶת הַגָּאֻלָּה.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתה)

קוֹנְטֵרַס

שְׁלוֹם בֵּינֵינוּ

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְהַכְנִיט בְּדַעְתְּכֶם, אֲשֶׁר
הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין
וּבְתוֹךְ כָּל עֲלָמִין, וְזֶה עֵקֶר הָאֱמוּנָה שְׂאָדָם צָרִיף לְהַכְנִיט
בְּעֵצְמוֹ, שְׂאִין בְּלִעְדָּיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְכָל מֵה שְׂקוּרָה לְאָדָם
— דָּבָר גָּדוֹל וְדָבָר קָטָן לֹא נַעֲשֶׂה מֵעֵצְמוֹ אֲלֵא בְּהַשְׁגָּחַת
הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן, וּכְפִי שְׂאָדָם מְכַנִּיט בְּעֵצְמוֹ יְדִיעוֹת אֵלֹהִים,
אֲזִי כְּבָר כָּל חַיֵּי הוֹלְכִים בְּצוּרָה אַחֲרַת, כִּי הוּא מְכַנִּיט
אֶת הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתוֹךְ הַחַיִּים הַפְּרָטִיִּים שְׁלוֹ, וְאִז
הוּא חַי בְּשָׁלוֹם עִם הַכֹּל. וְחֻכְמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים אָמְרוּ (עֲקָצִין
ג, יא): לֹא מֵצָא הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּלִי הַמְחַזֵּיק בְּרָכָה
אֲלֵא הַשָּׁלוֹם; שְׁלוֹם זֶה הַכְּלִי שֶׁמְקַשֵּׁר אֶת הַנְּשָׂמָה עִם
הַגּוֹף בְּיַחַד. וְזֶה עֵקֶר הַבְּרָכָה — כְּשֶׁמְחַבְּרִים גְּשָׁמִיּוֹת
וְרוּחַנִּיּוֹת גַּם יַחַד; הַגּוֹף הוּא חוֹמֵר עַב וְגַם, מוֹשֵׁף עֵצְמוֹ
לְתַאֲוֹת וּמַדּוֹת רָעוֹת, וְלְכָל מִינֵי תוֹעֵבוֹת, וְהַנְּשָׂמָה
מוֹשֶׁכֶת עֵצְמָהּ רַק בְּחִזְרָה אֶל שְׂרָשָׁהּ, לְהַשִּׁיג גְּלוּי אֱלֻקוֹת,
לְהַרְגִישׁ אֶת הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. אֲבָל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא

רצה שהנשמה תהיה בתוך הגוף, שישתובבו יחד בעולם הגשמי והחמרי הזה, ויגלו פה את הקדוש-ברוך-הוא; ואף שעוברים על בני-אדם צרות ויסורים, מרירות, הרפתקאות וחובות, עם כל זאת ימצאו את השלום — שזה החבור בין גשמיות לרוחניות ורוחניות לגשמיות. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לג), שצריך לבקש שלום, שיהיה שלום בין ישראל, שיהודים יחיו ביחד בשלום, באהבה, אשר זה היפי והפאר של נשמות ישראל. וכן שיהיה שלום לכל אדם בעצמותיו; הינו שלא יהיה מחלק במדותיו, ולא יהיה אצלו הפרש בין שהולך לו בטוב, בין, שחס ושלום, בהפך הטוב, תמיד ימצא את הקדוש-ברוך-הוא, כדכתיב (תהלים נו, יא): "באלקים אהלל דבר, בהוי"ה אהלל דבר"; הוי"ה — שם הרחמים, אלקים — שם הדין; לפעמים הקדוש-ברוך-הוא הולך עם האדם במדת הדין, ומקבל מכות, אף עליו להודות ולהלל את הקדוש-ברוך-הוא גם במדת הדין, והן פשעוברים על אדם דברים טובים, אסור לו לשפח מהקדוש-ברוך-הוא, ולדעת שכל הטובה איננה מעצמו, אלא מאתו יתברך; לזאת אומר דוד המלך: "בהוי"ה אהלל דבר באלקים אהלל דבר"; הן פשהולך לי טוב, שזה שם הוי"ה — מדת החסד, והן פשהולך לי הפך מהטוב, שזה שם אלקים — מדת הדין, תמיד עלי להלל ולהודות את הבורא יתברך שמו. וזה היסוד

שְׁלוֹם בִּינֵינוּ

קלה

שֶׁל כָּל יְהוּדֵי בְּזֵה הָעוֹלָם — לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ אַחֵר הַשְּׁלוֹם. וְכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שְׁפַת י.): שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁלוֹם; אִם אָדָם מְחַפֵּשׂ וּמְבַקֵּשׁ אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ, אָזִי זוֹכֶה לְשְׁלוֹם; הֵינּוּ שְׂזוּכֶה לַמְּדָה הַכִּי יִפָּה — שֶׁהוּא בְּשְׁלוֹם עִם עֲצָמוֹ. לָמָּה אָנוּ רוֹאִים, שְׂבָנֵי-אָדָם כָּל-כָּף סוֹבְלִים, וְעוֹבְרִים עָלֵיהֶם כָּל מִינֵי מַשְׁבָּרִים וְגַלִּים? מִפְּנֵי שְׂאִין לָהֶם שְׁלוֹם, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תְּהִלִּים לח, ד): "אִין שְׁלוֹם בְּעֲצָמֵי מִפְּנֵי חֲטָאתֵי"; מִפְּנֵי שְׂאָדָם חוֹטֵא, עַל-יַדֵּי-זֶה אִין שְׁלוֹם בְּעֲצָמוֹתָיו. הוּא מוֹשֵׁף עֲצָמוֹ פַּעַם לְרַע פַּעַם לְטוֹב, פַּעַם לְאֶסוּר פַּעַם לְמִתָּר, פַּעַם לְטָמֵא פַּעַם לְטָהוֹר; אֵינָנו מְיֻשָּׁב בְּדַעְתּוֹ, הֵנָּה הוּא מִתְקָרֵב אֶל הַקְּדוֹשָׁה, הֵנָּה רוֹצֶה לַעֲשׂוֹת רְצוֹן הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְהֵנָּה נִמְשָׁף אַחֵר הַטְּמָאָה וְהַתּוֹעֵבוֹת רָעוֹת, וְעוֹשֶׂה כָּל מִינֵי דְבָרִים מְגִנִּים. זֶה נִקְרָא שְׂאִין לוֹ שְׁלוֹם בְּעֲצָמוֹתָיו. גּוֹף הָאָדָם מְחַבֵּר מִהָאֲרֻבָּעָה יְסוּדוֹת: אֵשׁ, רוּחַ, מַיִם, עָפָר; אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ד'), שְׁכָל הַמְּדוּת רָעוֹת וְהַתְּאוּת רָעוֹת נִמְשָׁכוֹת לְאָדָם מִהָאֲרֻבָּעָה יְסוּדוֹת אֵלוֹ; מִיְסוּד הָאֵשׁ — נִמְשָׁף עַל הָאָדָם כְּעֵס וּרְצִיחָה, שְׂבוּעָרַת בּוֹ תְּאוּת נְאוּף — שְׂאִינוֹ יְכוּל לְקַרֵּר אֶת עֲצָמוֹ; מִיְסוּד הָרוּחַ — נִמְשָׁף הַדְּבוּר, שְׂאָדָם מְכָרַח לְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ, לְפִטְפֹט וּלְדַבֵּר לְשׁוֹן-הָרַע, רְכִילוֹת, לִיצְנוּת, נְבוּלָה פֶּה, דְּבָרִים בְּטִלִּים וְכוּ'; מִיְסוּד הַמַּיִם — נִמְשָׁכוֹת לְאָדָם תְּאוּת רָעוֹת; תְּאוּת אֲכִילָה וְשִׁתְיָה, לְהִיּוֹת זוּלִל וְסוֹבָא,

לְאָכַל כָּל דְּבַר בְּלִי לְבַדִּיק אֶת הַהֶכְשֵׁר וְכוּ'; תַּאֲוֹת מָמוֹן
 — לְרוּץ אַחַר כֶּסֶף וְלִגְנוֹב וְלִגְזוֹל, וְלַעֲשׂוֹת עוֹל לְזוּלָתוֹ,
 וְלִמְשֹׁךְ עַצְמוֹ אֶל נְאוּף, שְׂקוּץ, תַּעֲוִב, זְהוּם, רַחֲמָנָא
 לְצִלָּן; מִיִּסוּד הָעֶפֶר — נִמְשָׁכִים עַל הָאָדָם הָעֲצָבוֹת
 וְהַמְרִירוֹת וְהַדְּפֵאוֹן, וְהַיְאֹשׁ שְׁמֵתֵי־אֵשׁ מִחַיֵּיו, וּמִבְּקֵשׁ
 כָּבֵר אֶת הַמְּוֹת, רַחֲמָנָא לְצִלָּן. וְאָדָם צָרִיךְ לְזַכֵּךְ אֶת
 אַרְבַּעַת הַיִּסּוּדוֹת הָאֵלוֹ, שְׂיֵאִיר בּוֹ שֵׁם הַיְיָ"ה בְּרוּךְ הוּא
 וּבְרוּךְ שְׁמוֹ, שְׁתַּמִּיד יִהְיֶה לְפָנָי עֵינָיו שֵׁם הַיְיָ"ה בְּרוּךְ
 הוּא, לְקַיֵּם אֶת הַפְּסוּק (תְּהִלִּים טז, ח): "שׁוֹיֵתִי הַיְיָ"ה לְנִגְדֵי
 תַּמִּיד". וְאִיךְ זוֹכִים לָזֶה? עַל-יְדֵי שְׂאָדָם בָּא וּמִדְּבַר אֶל
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמִסְפֵּר לוֹ כָּל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלָיו
 בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת גַּם יַחַד, וּמִתּוֹדָה לְפָנָיו כָּל אֲשֶׁר
 עָשָׂה, עַל-יְדֵי-זֶה יוֹצְאִים הָעוֹנוֹת מֵעַצְמוֹתָיו, וְזוֹכָה
 שְׂיֵאִיר עָלָיו הָאוֹר אֵין סוּף בְּגִלּוּי נוֹרָא וְנִפְלְאָ מְאֹד, אֲשֶׁר
 זוֹהִי הָאֲרֶת הָעוֹלָם הַבָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה. אֲבָל אִם אָדָם
 מִסְתּוֹבֵב בְּזֶה הָעוֹלָם, מְלֵא דְמִיוֹנוֹת, מְלֵא כְּפִירוֹת
 וְאִפְּיִקוּרְסוֹת, נַחֲשָׁכוֹת לוֹ הָעֵינַיִם, עַד שְׂאִינוֹ זוֹכָה לְרֵאוֹת
 אֶת הָאוֹר הַרוּחָנִי הַמְּלַבֵּשׁ בְּזֶה הָעוֹלָם, וְנִדְמָה לוֹ, כְּאֵלוֹ
 הַכֹּל טָבַע וּמִקְרָה וּמִזָּל, וּמִשֵּׁם סוֹבֵל כָּל הַצְּרוֹת וְהַיִּסּוּרִים.
 וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ו'ל' (לְקוּיֵי-מוֹתֵר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רנ): אִם אָדָם הִזָּה
 מִכְּנִיס בְּעַצְמוֹ אֶת הַשְּׂגָחָתוֹ הַפְּרִטִי פְּרִטִית שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, וְכָל אֲשֶׁר צָרִיךְ, הִזָּה מְבַקֵּשׁ רַק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ,
 הִזָּה נִגְאָל מִכָּל צְרוּתָיו, הִזָּה רוֹאֶה שְׂדוּד הַמַּעֲרָכָה

שלום בינינו

קלז

והטבע. ולמה בני-אדם סובלים כל-כך הרבה צרות ויסורים? כי אין להם דעת ההשגחה, וחושבים שהכל טבע ומקרה ומזל, מדוע? כי נתקיים אצלם (תהלים קו, לה): "ויתערבו בגויים וילמדו מעשיהם"; ומשם נמשכות כל צרות האדם. לזאת, בני ובנותי היקרים! אם רצונכם לזכך את היסודות שלכם, שיאיר לכם מלך הכבוד באור נורא ונפלא מאד, ויהיה לכם שלום בתוך עצמותיכם, הינו שלא יהיה אצלכם הפרש בין טוב לרע, ותמיד תתנו שבח והודיה להקדוש-ברוך-הוא, אפלו במצבים הכי קשים שעוברים עליכם, תרגישו את הקדוש-ברוך-הוא, אי אפשר לזכות לזה אלא על-ידי שתרגילו עצמכם לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלכם, שזו שלמות התשובה, שאדם חוזר אל קונו. ועליכם, בני ובנותי היקרים, לזכור, שחזרה בתשובה זה רק אל הקדוש-ברוך-הוא ולא אל בשר ודם; ברגע שתחזירו בעצמכם ידיעות אלו, שחוזרים בתשובה רק אל הקדוש-ברוך-הוא ולא אל בשר ודם, ממילא תבטלו כל השקרים וכל הקלפות וההעלמות וההסתרות, המעלימים ומכסים ומסתירים את אמתת מציאותו? תברך; כי באמת הוא יתברך נמצא, ואין בלעדיו שום נמצא. לזאת, בני ובנותי היקרים! למה אנו סובלים כל-כך הרבה צרות ויסורים? כי אין שלום בין הבריות, כל אחד רוצה למשל על השני, ואומר, שרק אצלו האמת. ומשם אנו סובלים את כל הסבל הגדול.

לזאת, בני ובנותי היקרים! הגיע הזמן שנשתדל שיהיה שלום בין נשמות ישראל; רצים ומתרוצצים לעשות שלום עם אמות העולם, עם בני עשו וישמעאל, אשר דבר זה לא יתקיים אף פעם, כי אמות העולם לא ישלימו עם נשמות ישראל, כי הם שני הפכים לגמרי. כי כבר אמרו חכמינו הקדושים (שבת טו): מאז שקבלו עם ישראל את התורה בהר סיני ירדה שנאה מאמות העולם לעם עולם, ואינם יכולים לסבל את עם ישראל בשום פנים ואופן. לזאת, בני ובנותי היקרים! אל תתנו שיעבדו עליכם! שלום צריך להיות העקר בין נשמות ישראל, עלינו לעבד ולהתייגע ולהשתדל שיהיה "שלום בינינו", הגיע הזמן שנפסיק את השנאת אחים, שנאת ישראל, רחמנא לישזבן, ששונאים אחד את השני, שמדברים רע זה על זה, שזה בא מהערב-רב שנתערבו בנשמות ישראל, ובמקום שעם ישראל יעבדו על נקדה אחת — "שלום בינינו", אזי מסיתים ומדיחים נגד נשמות ישראל, ועושים פרוידים ביניהם, מסיתים אלו נגד אלו, וחונפים את בני ישמעאל כאלו הם יעשו אתנו שלום. עלינו להשתדל יותר, שיהיה "שלום בינינו", שלום בין נשמות ישראל, שלום אצל כל אחד ואחד, ולא שימשך הגוף אל תאוות הבלי העולם הזה, והנשמה תמשך אל רוחניות אלקות, אלא יתאחדו יחד — הגוף והנשמה הנשמה והגוף, שזה שלום אמתי — בין הגוף לנשמה,

שְׁלוֹם בֵּינֵינוּ

קלט

וּיְתַקְּיָם (איוב יט, כו): "מִבְּשָׂרִי אֶחְזָה אֱלֹהִי"; מִהֲרַמְ"ח
אֵיבָרִים שְׁלִי, מִהֲשֶׁס"ה גִּידִים שְׁלִי — אֲזָכָה לְרֵאוֹת
אֱלֹקוֹת, שְׂאֵלוֹ הֵן תַּרְי"ג מְצוֹת, וְכִמוֹ שְׂאוּמָרִים חֲכַמֵּינוּ
הַקְּדוֹשִׁים (מִפְּוֹת ג:), שְׁנַתֵּן לָנוּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רַמְ"ח
מְצוֹת עֲשֵׂה — כְּנֶגֶד רַמְ"ח אֵיבָרִים שְׂבָאָדָם, וְשֶׁס"ה
מְצוֹת לֹא תַעֲשֵׂה — כְּנֶגֶד הַשֶּׁס"ה גִּידִים שְׂבָאָדָם, וְאִם
אָדָם מְקַיֵּם אֶת הַמְצוֹת, הוּא מְחַבֵּר אֶת הָאֵיבָרִים
וְהַגִּידִים שְׁלוֹ אֶל רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹת, וּמִסְתַּכֵּב בְּזֶה
הָעוֹלָם בְּאֶשֶׁר רוּחַנִי; כִּי כָּל יְהוּדֵי הוּא בֶּן שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (דְּבָרִים יד, א): "בְּנִים אַתֶּם לַיהוָה"
אֱלֹקֵיכֶם"; לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵינוּ לְמַסֵּר אֶת
נַפְשֵׁנוּ שְׂיִהְיֶה "שְׁלוֹם בֵּינֵינוּ", לְהַשְׁתַּדֵּל לְדוֹן אֶת כָּל
יְהוּדֵי לְכַף זְכוּת, וְלֹא לְחַפֵּשׂ אַחַר הָרַע שֶׁל הַזּוּלָּת,
שְׂעַל-יְדֵי-זֶה מִפְּרִידִים בֵּין רוּחַנִיּוֹת לְגִשְׂמִיּוֹת, בֵּין גִּשְׂמִיּוֹת
לְרוּחַנִיּוֹת, וּמְרַבִּים אֶת הַקְּלָפוֹת וְהַסְטָרָא אַחֲרָא בְּעוֹלָם,
אֲלֹא עֲלֵינוּ לְמַצֵּא אֶת הַטוֹב שְׂבְּכָל יְהוּדֵי וְיִהוּדֵי. וּמֵהוּ
הַטוֹב? הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תְּהִלִּים קמ"ה, ט):
"טוֹב הַיְוָה לְכָל"; לְזֹאת הַזְהִירָנוּ רַבֵּנוּ ז"ל מְאֹד מְאֹד
לְדוֹן אֶת כָּל יְהוּדֵי לְכַף זְכוּת. וְאָמַר (לְקוּטֵי-מוֹחֲרִין, חֶלֶק א',
סִימָן רפ"ב), שְׂצָרִיכִים לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא אֲצֵלוֹ הַנְּקֻדָּה
טוֹבָה שְׂיִשׂ בּוֹ; כִּי כָּל יְהוּדֵי יֵשׁ בּוֹ נְקֻדָּה טוֹבָה, וְאִם
נְחַפֵּשׂ וּנְבַקֵּשׁ, נְמַצֵּא אֶת הַטוֹב שְׂיִשׂ בְּכָל יְהוּדֵי. וְזֶה מֵה
שְׂאוּמַר דְּוֹד הַמְּלָךְ (תְּהִלִּים לו, י): "וְעוֹד מְעַט וְאֵין רָשָׁע

והתבוננת על מקומו ואיננו; הינו שצריך להיות רגיל לדון את כלם לכף זכות, אף שרואה שהוא רשע גמור, אף-על-פי-כן צריך לחפש ולבקש מעט טוב ששם אינו רשע; וזה "ועוד מעט ואין רשע" — צריכים לבקש בכל אדם את ה'עוד מעט טוב' שיש בו, ואז יראו ש'איננו רשע'; כי כ'אשר דנים את כלם לכף זכות, אזי 'והתבוננת על מקומו ואיננו' — כבר אינו אותו אדם, ויכולים על-ידי-זה להחזירו בתשובה, אשר זה מאד חשוב בעיניו יתברך. כי מהו עקר הגלות? חסרון אמונה, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן ז'); כי כ'אשר אדם מחדיר בעצמו אמונה פשוטה בהקדוש-ברוך-הוא, ש'מלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוף כל עלמין, ונמצא פה אתנו, אזי אין כבר גלות. לזאת, בני ובנותי היקרים! תכניסו את הקדוש-ברוך-הוא בתוף החיים הפ'רטיים שלכם, ותדעו שהוא יתברך נמצא פה אתנו, עמנו ואצלנו, ואף שנכשלנו בכל מיני עוונות שבעולם, עדין יכולים לשוב בתשובה שלמה — אם רק נקח עצמנו ב'דינו, ואז נזכה לגלוי אור כ'זה, ש'נרגיש את הטוב שבכל יהודי, אשר זו מעלת השלום, כ'מאמרם ז"ל (ויקרא רבה, פרשה ט', סימן ט'): גדול השלום, שכל הב'רכות כלולות בו; כי אם יהודי חי עם זולתו בשלום, נמשכות עליו כל הב'רכות שבעולם. ומה אנו רואים? ש'הס'טרא א'חרא ו'הק'לפות ו'הע'רב-רב רוצים רק פ'רודים בין נשמות

יִשְׂרָאֵל, וּמְסִיתִים וּמְדִיחִים בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה נִגְדַּד נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְגוֹרָמִים שָׁזָה יִשְׁנָא אֶת זֶה וְאַחַר יִשְׁמַר טִינָה לְזוּלָתוֹ, הֶעֱקַר שָׁלֹא יִהְיֶה שְׁלוֹם בֵּין יִשְׂרָאֵל; כִּי הִקְלָפוֹת וְהַסְטֵרָא אַחְרָא וְאַמוֹת הָעוֹלָם מִפְּחָדִים מְאֹד, שְׁעַם יִשְׂרָאֵל יִתְאַחֲדוּ בְּיַחַד, וְיֵאֱהָבוּ זֶה אֶת זֶה. וְכַךְ אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פָּרָשָׁה לַח, סִימָן ו'): גְּדוֹל הַשְּׁלוֹם, שְׁאַפְלוּ יִשְׂרָאֵל עוֹבְדִים עֲבוּדָה זָרָה וְשְׁלוֹם בֵּינֵיהֶם, אָמַר הַמָּקוֹם, כְּבִיכּוֹל, אֵינִי יְכוֹל לְשַׁלֵּט בָּהֶן, כִּיּוֹן שְׁשְׁלוֹם בֵּינֵיהֶם, אֲבָל מִשְׁנַחֲלָקוֹ מַה הוּא אוֹמֵר (הוֹשֵׁעַ י, ב): "חֲלַק לָבָם עֲתָה יֵאָשְׁמוּ; הִיא לְמַדָּת, גְּדוֹל הַשְּׁלוֹם וּשְׁנוּאָה הַמַּחֲלָקָת; עַד כְּדֵי כֶּךָ גְּדוֹל הַשְּׁלוֹם, שְׁאַפְלוּ נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, חֶסֶם וְשְׁלוֹם, נִפְלוּ וַיִּרְדּוּ בְּעוֹנוֹת חַמּוּרִים בְּיוֹתֵר — עֲבוּדָה זָרָה, שְׁאִין לָךְ חֲטָא וְעוֹן גְּדוֹל מְזֵה, עִם כָּל זֹאת כְּשֵׁי שְׁלוֹם בֵּינֵיהֶם, הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹחֵל לָהֶם; כִּי אֲצָלוּ יִתְבַּרֵךְ חֶבִיב מְאֹד הַשְּׁלוֹם. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! בְּאוֹ וְנִתְחִיל לַעֲשׂוֹת "שְׁלוֹם בֵּינֵינוּ", לְהַשְׁתַּדֵּל שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְרֵעֵהוּ, בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, בֵּין הָאָדָם לְעַצְמוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. לָמָּה אָנוּ רוֹאִים, שְׂיִישׁ בְּנֵי-אָדָם כָּל-כֶּךָ מְמַרְמְרִים, מְלֵאֵי קִשְׁיוֹת וּסְפָקוֹת עָלָיו יִתְבַּרֵךְ, עַד שְׂיִשְׁנֵם הַמְּלָאִים טְעָנוֹת — לָמָּה הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה לָהֶם כֶּךָ, שֶׁהֵם סוֹבְלִים עֲנִיּוֹת וְדַחְקוֹת, אוֹ אֵינֶם מוֹצְאִים אֶת זְוִיגָם, אוֹ אֵין לָהֶם בְּרִיאוֹת אוֹ יְלָדִים?! אוֹ

יש להם ילדים בעלי מומין, לא עלינו; כל אחד יש לו קשיות וספקות עליו יתברך. מאין בא דבר כזה, שנכנסת בפירות ואפיקורסות בלב האדם? כי אין לו שלום בעצמותיו. כי אם האדם חטא כל-כף הרבה חטאים, עד שיסוד אחד מתגבר על יסוד אחר, ולכן הוא חולה. יסוד האש מתגבר על יסוד המים, יסוד הרוח מתגבר על יסוד העפר, וכן יש מחלקת בין יסוד ליסוד, ומזה בא שאדם מבהל ומבלבל, ואין לו ישוב הדעת, ואינו זוכה לחשב ישר, הוא פעסן ורגזן, ואין לו מדת הסבלנות, וכל דבר קטן מעצבנו ומוציאו מכליו. ובוערות בו התאוות והמדות רעות, ויוצא מדעתו כשרואה דבר המחממו, ומדבר כל העולה על רוחו: לשון-הרע, רכילות וליצנות, מדבר רק רע כל היום, מה יש לו מזה?! או נופל בדכאון, שהוא בעצבות וביאוש, כאלו סוף העולם, ואינו רואה סוף וקץ לכל צרותיו, ונכנס בתוך עצמו, נועל עצמו בחדר, ואינו רוצה לדבר עם הבריות, נכנס למטה, ושוכב כפגר מת וכו'. מאין בא דבר כזה? כי מתגבר אצלו יסוד העפר וכו', עד שאין לו שלום בעצמותיו. ומזה בא גם שאין לאדם שלום-בית, יש מריבות בבית, אינו מסתדר עם אשתו, עם הילדים, כי חסר הקדוש-ברוך-הוא מתוך חטיו, כי שמו של הקדוש-ברוך-הוא נקרא שלום. כמאמרם ז"ל (ויקרא רבה, פרשה ט, סימן ט): גדול שלום, ששמו של הקדוש-ברוך-הוא נקרא שלום; הדא

שלום בינינו

קמג

הוא דכתיב (שופטים ו, כד): "ויקרא לו הוי"ה שלום"; ומזה בא שאין לבני-אדם שלום זה עם זה, ומסיתים ומדיחים אחד נגד השני, עד שהגיע כבר למצב כזה, שנשמות ישראל התפרדו והתפרקו בפלגים פלגים, מפלגות מפלגות, והכל שקר וכזב; כי כשם שהקדוש-ברוך-הוא אחד, כך נשמות ישראל אחד, עם ישראל הם בני הקדוש-ברוך-הוא, וצריכים להחזיק עצמם ביחד באהבה ובאחדות. הגיע הזמן, שנעקר מעצמנו את השנאה והקנאה, שיש בין אחד לשני! הגיע הזמן, שנוציא מעצמנו את הגזענות, את הרשעות שזורעים אלו הערב-רב זה אלפים שנה! וחכמינו הקדושים אומרים (יומא ט:): מקדש שני לא נחרב, אלא בשביל שנאת חנם, ועדין מרקד בינו; אלפים שנה אנו סובלים משנאה עצמית, שאחד שונא את זולתו, תמיד יש שליחי הסמ"ך-מ"ם, שכל מגמתם 'הפרד ומשל', רוצים שיהיו פרודים בין נשמות ישראל, וכך יכולים למשל עליהם. מהגאות והישות שנמצאת באדם, משם נמשך שהוא מסית ומדיח נגד פלג אחר, נגד גוף אחר. כי הלא כלל נשמות ישראל הם אחד, ומה שיך להפריד ביניהם?! מה שיך לעשות מפלגות ולפלגם?! הלא כלנו חיבים לקיים את התורה והמצוות! כלנו עמדתנו בהר סיני, וקבלנו את התורה! ואיך לפתע פתאם החילוננו להפרד זה מזה, אם לא בעוטים של אלו הרשעים הארורים, שמנתקים את נשמות

ישראל מהתורה הקדושה. פי כף מובא בזהר הקדוש (פרשת אחרי עג): קדשא בריך הוא, אורייתא וישראל — חד הוא; הקדוש-ברוך-הוא והתורה ונשמות ישראל הם אחד. מתי נשמות ישראל מאחדים בהקדוש-ברוך-הוא? כשפקימים את התורה והמצוות, כשפאמינים שתורה מן השמים נתנה לנו, זה מחבר אותנו אל הקדוש-ברוך-הוא, לא-כן אלו היונים, הקראים, הצדוקים והביתוסים, הרפורמים והקונסרבטיבים, וכן כל מיני שמות וכנויים שיש להם, שאינם מאמינים בתורה מן השמים, אינם מאמינים בכלום, הם גרועים יותר מחיות השדה, כי שור וחמור מכירים בעליהם, "ידע שור קנהו וחמור אבוס בעליו" (ישעיה א, ג); חמור ושור מכירים בהקדוש-ברוך-הוא, ואלו הרשעים הארוורים, היונים למיניהם, המינים והאפיקורסים אינם מאמינים בתורה מן השמים. בשביל זה רוצים להפריד את נשמות ישראל ממנו יתברך, ומהתורה והמצוות, ומסיתים ומדיחים כל יום ויום נגד כל הקדוש לעם ישראל, ומדברים פתוח נגד הקדוש-ברוך-הוא, רחמנא לצלן. לזאת, בני ובנותי היקרים! עקר התקון של נשמות ישראל עכשו — רק להתאחד יחד, לעקר מאתנו כל מיני שנאות שיש לנו לאחר. אם אנו רוצים לחזור בתשובה שלמה, עלינו קדם לעקר מאתנו את השנאה והקנאה, התאווה והכבוד שנכנסו בנו. ומהו הסימן, בני ובנותי היקרים, ששכנו בתשובה, ונתקבלה

תשובתנו בשמים? אם אנו משתוקקים שתהיה אהבה ואחדות בין נשמות ישראל, זה סימן שאנו באמת בעלי תשובה ונתקבלה תשובתנו, אבל אם עדין יש בנו קנאה ושנאה נגד איזה בר ישראל, עלינו לדעת, שאנו נמצאים עדין בשקר גדול; כי אמת זה רק הקדוש-ברוך-הוא, כדכתיב (ירמיה י, ז): "והוי"ה אלהים אמת", וכל מי שנכלל יותר באלקות, כל מי שנכלל יותר אצל הקדוש-ברוך-הוא, יותר אמת יש בו. ואם יש חבורות חבורות, שכל אחד צועק שאצלו האמת, צריכים לדעת, שהכל שקר, כמו שאומרים חכמינו הקדושים (סנהדרין צז.) על הפסוק (ישעיה נט, טו): "ותהי האמת נעדרת" — מלמד שהאמת נעשית עדרים עדרים, וכל אחד אומר שאצלו האמת. איך יכול להיות הרבה אמת? אלא שהכל שקר, כי אמת זה רק אחד, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן נא): ומהו האמת? הקדוש-ברוך-הוא. לזאת, בני ובנותי היקרים! עקר החזרה בתשובה זה רק אל הקדוש-ברוך-הוא, ששם האמת, וכלל נשמות ישראל צריכים לחזור רק אל הקדוש-ברוך-הוא, וזו נקראת תשובה אמתית, שאין פה שום קשר אל בן-אדם: "אני חוזר בתשובה רק אל הקדוש-ברוך-הוא, אני לומד תורה רק בשביל הקדוש-ברוך-הוא, מקיים את המצוות רק מפני שהקדוש-ברוך-הוא צוה" — זה נקרא בעל תשובה אמתית. אבל אם אומר: "הפכה שלי, החבורה שלי, הפלג שלי, המפלגה

שלי יותר אמת משל אחר" וכי' — זה כבר שקר. כלל נשמות ישראל הם אמת, וצריכים להעלות ולהגביה את כלל נשמות ישראל אל הקדוש-ברוך-הוא. ולכן, בני ובנותי היקרים! באו ונוציא מעצמנו את הרע שיש בנו — כל אחד ואחד מאתנו מלא רע, ועלינו לשרש את הרע מאתנו, שלא יהיה בנו, אלא נשתדל שיהיה "שלום בינינו" לבין עצמנו, וכך יהיה שלום בינינו לבין זולתנו; אדם צריך להגיע למדרגה כזו, שלא יראה ולא ישמע ולא ירגיש רק את אמתת מציאותו יתברך, שידע שהוא יתברך ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוך כל עלמין. אם נגיע למדרגה זו, אז תמיד נדבר אל הקדוש-ברוך-הוא ונאהב את כל בר ישראל. מה אנו רואים? את הקנאה והשנאה שיש בין אחד לשני, שזה אים ונורא מאד, והורס כל חלקה טובה מנשמות ישראל. אין יכולים לדבר עם הזולת, שונאים זה את זה, אשר אלו הערב-רב המסיתים ומדיחים בכל יום ויום זה נגד זה. ולכן באו, בני ובנותי היקרים, ונעקר מאתנו את השנאה, שנאת חנם הזו. אם יש איזה אדם שקורא עצמו רב, מנהיג, כמר, טפוש, ומסית ומדיח נגד נשמות ישראל, צריכים לדעת, שהכל שקר וכזב, כי הקדוש-ברוך-הוא רוצה רק שתהיה אהבה ושלום ואחדות בין נשמות ישראל. ואיך זוכים לזה? רק על-ידי התורה הקדושה. עלינו ללמד את התורה בכל יום ויום, לקיים את המצוות

של הקדוש-ברוך-הוא, לשמר שבת, אשר השבת היא השלום, המאחדת את נשמות ישראל אליו יתברך. לזאת, אנו רואים, שאלו הרשעים הארורים, רוצים רק לעקור את השבת מנשמות ישראל. והרמב"ם פוסק (הלכות שבת, פרק ל', הלכה טו), שמי שמחלל שבת, יש לו דין של גוי, והיין שנוגע בו הוא יין נסוף, ועל-כן לא בתנם שהערב-רב כל-כף מתלבשים על שמירת השבת, ורוצים להוציאה מנשמות ישראל, כי רוצים לעשות מישראל גויים גמורים, שכל מגמתם היא: "נהיה ככל הגויים בית ישראל" — היה לא תהיה, ולא יועיל להם, פי כלל נשמות ישראל מתאחדים יחדו וחוזרים בתשובה, ואנו כלנו מקבלים על עצמנו מהשבת הזו לשמרה בשלמות, מהשבת הזו למסור נפשנו בעבור קדשת השבת. למה בני-אדם סובלים כל-כף הרבה סבל, עניויות ודחקות? פי אינם שומרים שבת. וכתוב בזהר (ח"ב פח): כל הפרכות באות לאדם בששת ימי החל רק בזכות השבת, ואם אדם שומר שבת, זוכה לעשירות, כמאמרם ז"ל (ירושלמי ברכות, פרק ב, הלכה ח): "ברכת הוי"ה היא תעשיר" (משלי י, כב) — זו ברכת שבת. ואל נא נאמר: "הלא אנו שומרים שבת, ולמה אנו סובלים?" אלא שמירת שבת צריכה להיות כדגמת שומר, שאינו מסיח דעת כל זמן שמירתו. אם נותנים לאדם איזה חפץ לשמר, אסור לו לישן ולהסיח דעת מהחפץ שצריך לשמרו, פי אם יגנבוהו ממנו —

יצטרך לשלם, וזה נקרא שומר שבת, שכל השבת אינו מסיח דעת ממנה, אלא שש ושמח שזכה להברא מזרע ישראל ולא עשני גוי כגויי הארצות, וזכה לקבל שבת, זו השמחה הכי גדולה; כי השבת מאחדת נשמות ישראל ביחד. לזאת, בני ובנותי היקרים! באו נתחיל לשמר שבת! באו נתחיל לאהב את זולתנו, את כל בר ישראל! וכך אומרים חכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרשה ט', סימן ט'): גדול שלום, ומה אם עליונים שאין להם לא קנאה ולא שנאה ולא תחרות ולא מריבות ולא מצות ומריבות ולא עין הרע, צריכים שלום, כמו שכתוב (איוב כה, ב): "עושה שלום במרומו", התחתונים שיש בהם כל המדות הרעות הללו, על אחת כמה וכמה; מה אם עליונים שאין בהם השנאה והתחרות והכבוד וכו', וזקוקים לשלום, על אחת כמה וכמה נשמות בגשמיות העולם הזה, המלא תאוות וחרירות ושקר, וכבוד וגאווה, וכל מיני מדות רעות, בנדאי צריכים שלום. באו, בני ובנותי היקרים! נשוב בתשובה, ונעקר מאתנו את השנאה שיש אחד כנגד זולתו; די לשנאה! הגיע הזמן שיהיה "שלום בינינו", וכל זמן שאנחנו לא נשלים זה עם זה, תדעו לכם, בני ובנותי היקרים, סימן שאנו עדין בשקר גדול מאד, ועדין אנו רחוקים מהקדוש-ברוך-הוא; כי מי שאינו אוהב את כל יהודי ויהודי, סימן שלא תקן עדין את מעשיו. וזהו הסימן האמתי, שאדם הגיע לתקון מעשיו וחזר בתשובה

שְׁלֵמָה — אם אוהב את כל יהודי באשר הוא יהודי, ומוסר נפשו בעבורו, ואין אצלו הפרש בין יהודי ליהודי, סימן שהוא בעל תשובה אמתי, ותשובתו נתקבלה בשמים. לזאת בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתנו ועמנו יחד, ורוצה שנחזור אליו, ומצפה שנפתח את הפה ונדבר אליו, שזה כל החזרה בתשובה שאדם מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלו, וכל אשר צריך מבקש ממנו יתברך, זה אי אפשר לזכות אלא על-ידי שלום, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ולט): אי אפשר לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא אלא על-ידי שלום, כמו שכתוב (תהלים קכב, ח): "אֲדַבְרָה נָא שְׁלוֹם"; הדבור לדבר אליו יתברך, תלוי רק במדת השלום. לזאת האר"י הקדוש תקן, שקדם התפלה נקבל על עצמנו מצות עשה של — "וְאֶהְבֵּת לְרַעֲךָ כְּמוֹךָ"; כי אי אפשר להתפלל לפניו יתברך, כשיש שנאה או קנאה על אחת מנשמות ישראל. לזאת, בני ובנותי היקרים! באו ונעקר את השנאת חנם שיש לנו זה על זה, שאחד שונא את זולתו על לא דבר. ואומרים חכמינו הקדושים (תנחומא פינחס, סימן י'): כשם שאין פרצופיהם שוים זה לזה כף אין דעתן שוה; על-כן אי אפשר להגביל בני-אדם שמכרחים לחשב כמוני, כי כל אחד יש לו דעת מעצמו, כל אחד יש לו דעת שונה מחברו, ואי אפשר להכריח בני-אדם שיאחזו דיקא

כְּמוֹנִי. אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוֹתֵר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ב'): זֶה עֶקֶר גְּדֻלָּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא — כְּשֶׁפְּעֻלוֹת מִשְׁנוֹת מִתְאַחֲדוֹת בְּאַחֲדוֹת אַחַת; כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ דְּעָה שׁוֹנָה מִזוּלָּתוֹ, כָּל אֶחָד חוֹשֵׁב אַחֲרַת מִזוּלָּתוֹ, אָבֵל כְּשֶׁבָּא לְאַחֲדוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ — כֻּלָּם מִתְאַחֲדִים. שְׁזֵה מֵה שְׁאֵנוּ אוֹמְרִים בְּכָל יוֹם פְּעָמִים בְּעָרֵב וּבִבְקָר: "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' ה' אֵלֵהֵינוּ ה' אֶחָד". רַק הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶחָד, שֶׁם כֻּלָּנוּ מִתְאַחֲדִים. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! בָּאוּ וְנַעֲקֹר אֶת הַשְּׁנֵאָה שֶׁנִּכְנְסָה בָּנוּ, אוֹ שֶׁהִכְנִיסוּ בָּנוּ אֵלּוּ הַמְּסִיתִים וְהַמְּדִיחִים, אֵלּוּ הַרְשָׁעִים אַרוּרִים, הַנוֹאֲפִים כְּכִלְבִּים, הָעֵרֵב-רַב שֶׁנִּתְעָרְבוּ בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּבְכֻלָּל אֵינָם יְהוּדִים, כִּי אִם נִמְצָא אֶחָד שֶׁמְסִית וּמְדִיחַ יוֹמָם וְלַיְלָה נֶגְדַּי יְהוּדִים, צְרִיכִים לְדַעַת, שְׁזֵהוּ כְּמוֹ מִסְיוֹן. וְאֵף שֶׁהוֹלֵךְ עִם זָקֵן וּגְלִימָה, אָבֵל אִם הוּא מְסִית וּמְדִיחַ נֶגְדַּי נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, צְרִיכִים לְדַעַת שֶׁהוּא כְּמֹר שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה, וְתִשְׁמְרוּ עֲצֻמְכֶם מִמֶּנּוּ מְאֹד מְאֹד, כִּי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה "דְּרֻכֶיהָ דְרֻכֵי נֵעַם וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם" (מְשָׁלִי ג, יז); הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב רַק אֶת הַשְּׁלוֹם. לְזֹאת עָלֵינוּ לְמָסֹר אֶת נַפְשֵׁנוּ, שִׁיְהִיָּה "שְׁלוֹם בֵּינֵינוּ", מְסַפִּיק מִחֻלָּקֶת! מְסַפִּיק קִנְאָה וְשִׁנְאָה! מְסַפִּיק לְשׁוֹן-הֶרֶע וּרְכִילוֹת וְלִיצְנוּת! תִּתְבוֹנְנוּ הֵיטֵב, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, אֵיךְ שֶׁבְּכָל יוֹם וְיוֹם נִהְרָגִים וּמֵתִים בְּמִיתוֹת מִשְׁנוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, הַכֹּל מִחַמַּת

לְשׁוֹן־הָרַע וּרְכִילוֹת שֵׁשׁ בֵּינֵינוּ. לְזֹאת בָּאוּ וְנַעֲשֶׂה
 "שְׁלוֹם בֵּינֵינוּ"! בָּאוּ וְנִתְאַחַד יַחַד! דֵּי לְשִׁנְאָה! דֵּי
 לְקִנְיָה! דֵּי לְכָבוֹד! הַכָּבוֹד שֶׁיֵּךְ רַק לְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא,
 שֶׁהוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד, וְאִם אָדָם מִכְּנִיס בְּעַצְמוֹ אֶמְתַּת
 מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְיִוָּדַע שֶׁרַק הוּא יִתְבָּרֵךְ נִמְצָא פֹה, אֲזִי
 מֶה שֶׁיֵּךְ לְרֹדֵף אַחַר הַכָּבוֹד?! וְאִם אֶחָד מִסִּית וּמְדִיחַ נִגְדֵּ
 זוּלָתוֹ, תִּדְעוּ לָכֶם, שֶׁהוּא מְחַפֵּשׁ כְּבוֹד, הוּא מְחַפֵּשׁ גְּאוּת
 וְיִשׁוּת. כִּי מִי שֶׁבָּטַל וּמִבְטָל לְאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, הוּא
 מְנַסֶּה לְהַשִּׁיג שְׁלוֹם בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְהוֹלֵךְ לוֹ בְּחַיִּים,
 שֶׁיְהִי שְׁלוֹם בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוּשִׁים (דִּרָּךְ אֶרֶץ זֹטָא, פֶּרֶק ט'): אִם שָׁמַרְתָּ פִּיךָ מִלְּשׁוֹן־
 הָרַע, תִּהְיֶה כָּל יָמֶיךָ לְשְׁלוֹם; אִם אָדָם שׁוֹמֵר פִּיו לֹא לְדַבֵּר
 רַע עַל הַזּוּלָת, אֲזִי כָּל הַיָּמִים, הַשְּׁבוּעוֹת, הַחֲדָשִׁים
 וְהַשָּׁנִים שְׁלוֹ יַעֲבִרוּ בְּשְׁלוֹם, אֲשֶׁר אֵין לָכֶם טוֹב מִשְׁלוֹם,
 וְאִם אָדָם מַחֲזִיק רַק בְּשְׁלוֹם, אֲזִי נִכְלָל לְגַמְרֵי בְּאֵין סוּף
 בְּרוּךְ הוּא. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! רְאוּ לְהִתְחִיל
 לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בֵּינֵיכֶם לְבֵין עַצְמְכֶם, וְלֹא יִהְיוּ לָכֶם שׁוֹם
 קְשִׁיּוֹת וּסְפָקוֹת עַל הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, אֲלֵא תָּמִיד תִּזְכְּרוּ,
 כִּי (תְּהִלִּים קמ"ה, יז): "צַדִּיק הֲוִי" הַבָּכָל דִּרְכָּיו וְחָסִיד בְּכָל
 מַעֲשָׂיו", מֶה שֶׁהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא עוֹשֶׂה, יֵשׁ בְּזֶה פְּוִנָּה
 עֲצוּמָה, אֲף שְׁאִינְנוּ מְבִינִים אֶת זֹאת, עָלֵינוּ לְבַטֵּל אֶת
 הַשְּׁכָל הַגָּס וְהָעַב, הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי לְגַמְרֵי, וְלִקְבֹּל אֶת כָּל
 אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלֵינוּ לְטוֹבָה, וְלוֹמֵר תָּמִיד: "הַצּוֹר תָּמִים

פָּעֵלוּ, כִּי כָל דְּרָכָיו מְשֻׁפָּט, אֵל אֲמוּנָה וְאִין עוֹל צְדִיק
 וַיֵּשֶׁר הוּא" (דְּבָרִים ל"ב, ד); וַדִּיקָא עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה שְׁלוֹם-
 בֵּית; כַּמָּה צְרוּת בְּנֵי-אָדָם סוֹבְלִים שְׂאִין לָהֶם שְׁלוֹם
 בְּבֵית, בּוֹרְחִים מֵהַבֵּית וְעוֹזְבִים אֶת מְשַׁפְּחָתָם, וּמִי סוֹבֵל?
 הַיְלָדִים. כִּי הִגִּיהֵנוּם נִמְצָא בְּתוֹךְ הַבֵּית. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוֹשִׁים (אֲבוֹת דְּרַבֵּי נֶתָן כ"ח, ג): כָּל הַמְּשִׁים שְׁלוֹם בְּתוֹךְ
 בֵּיתוֹ, מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאֵלוֹ מְשִׁים שְׁלוֹם בְּיִשְׂרָאֵל עַל
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד, לְפִי שְׁפָל אֶחָד וְאֶחָד מֶלֶךְ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ.
 לְזוֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! בָּאוּ נְשָׁלִים זֶה עִם זֶה,
 וְנִמְשִׁיךְ אֶת הַשְׁלוֹם שְׂיֵהֶיָה "שְׁלוֹם בֵּינֵינוּ"; וְעַל-יְדֵי-זֶה
 נִזְכָּה כָּבֵר לְגֵאֲלָה הַשְּׁלֵמָה, כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (דְּבָרִים רַבָּה, פָּרָשָׁה
 ה', סִימָן י"ב): גְּדוֹל הַשְׁלוֹם, שְׂאִין הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִבְּשׂוּר
 אֶת יִשְׂרָאֵל שְׂיֵהִיו נִגְאָלִים אֶלָּא בְּשְׁלוֹם. הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא יַעֲזֹר לָנוּ שְׂיִתְקִים בְּנוֹ (תְּהִלִּים כ"ט, י"א): "הַיְיָ" הַ עֵז לְעַמּוֹ
 יִתֵּן, הַיְיָ" הַ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם."

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!